

en Konfiskation, idet den altid betyder, at man tager Penge af Borgernes Lommer og fører dem over i Statens. Men det var aabenbart ikke den højtærede Finansministers Tanke. Hans Tanke var, at det var en Plyndring eller saadant noget, naar han brugte Udtrykket „delvis Konfiskation“, og det ser jeg ikke, der er Tale om i vor Skala. Det højeste, vi naa til i vor Skala, er Formuer paa over 5 Mill. Kr. Af disse Formuer foreslaa vi, at man skal betale omkring 4 pro Mille i Skat, hvilket med andre Ord vil sige, at man af en Formue paa 5 Mill. Kr. skal betale 20,000 Kr. om Aaret i Formueskat, naturligvis ved Siden af Indtægtsskatten, der i vor Skala nogenlunde svarer til de Forslag, den højtærede Finansminister stiller. Disse 20,000 Kr. ere 10 pCt. af den regelmæssige Renteindtægt, man af en Formue paa 5 Mill. Kr. kan have uden overhovedet at røre en Finger, uden at beskæftige sig med den, uden at bruge Pengene til noget, hvorved der er fjærneste Risiko, blot ved at anbringe dem til almindelig Rente. Jeg ser ikke, at dette kan betegnes som delvis Konfiskation. Men hvad enten det nu er dette eller ikke, er jeg i hvert Tilfælde fuldkommen overbevist om, at det vil blive meget vanskeligt at opretholde den Betegnelse af den Skala, vi have foreslaaet, at den skulde være udemokratisk.

Tilbage har jeg til den højtærede Finansminister nogle Ord om den Opfattelse af Parlamentarismen, han har forfægtet. Han nævnedes mine Udtalelser derom som Udtryk for min Tilbøjelighed til kolossale Overdrivelser. De kunne i hvert Fald ikke begrunde, at han har beskyldt mig for disse kolossale Overdrivelser i den Tale, han holdt, thi paa det Tidspunkt, da han brugte den Vending, havde jeg ikke fremsat de Udtalelser, han her beskæftigede sig med. Men jeg ser heller ikke, at jeg paa dette Punkt har gjort mig skyldig i nogen som helst Overdrivelse. Derimod forekommer det mig, at der hos den højtærede Finansminister er en meget stor Uklarhed paa dette Punkt. Den højtærede Finansminister siger paa den ene Side, at vi kunne ikke gaa til at lade Skattebeløbet paa Formue- og Indkomstskatten fastsætte paa de aarlige Finanslove efter en Gang given Skala, hvad enten det nu er hans Skala eller vor Skala, naar vi ikke faa et større Beløb til Grundbeløb end 13½ Mill. Kr., thi saa vil der komme jævnlige Konflikter mellem Folketinget og Landstinget om Finansloven, og det kunne vi ikke være udsatte for. Det vil med andre Ord sige, at den højtærede Finansminister mener, at hvis vi i Folke-

tinget i Aar faa vedtaget 18 Mill. Kr. paa den Maade, at vi lægge 1/3 til Grundbeløbet, føre dette op i Landstinget og faa det vedtaget der, og saa til næste Aar vedtage det samme her i Folketinget, skulde Landstinget kunne lave dette om og føre Beløbet ned til 13 Mill. Kr. eller noget lignende. Dette, siger jeg, er, at Landstinget øver en afgørende Indflydelse paa Finansloven. Naar man opgiver Folketingets Krav om at bestemme Finanslovens Indhold paa dette Punkt, opgiver man efter min Mening eller svækker i hvert Fald meget stærkt det, der er Kærnepunktet i Parlamentarismen. Thi den højtærede Finansminister maa indrømme, at det er ikke en Bagatelforandring af Finansloven, og saa vilde han heller ikke lægge Vægt paa den. Nej, det betyder, at Landstinget skulde kunne gøre sin Indflydelse gældende paa Finansloven paa et for Ministeriets Tilværelse afgørende Punkt, thi intet Ministerium vilde kunne finde sig i dette uden at møde Landstinget med en Opløsning eller ogsaa maatte Ministeriet vælge at gaa af.

I en saadan Stilling mener altsaa den højtærede Finansminister vi skulde staa overfor Landstinget, at Landstinget skulde kunne tage denne Kamp op mod Folketinget. Men samtidig med, at han stiller Sagen saaledes op, siger han, at han opgiver ikke noget som helst af Folketingsparlamentarismen. Jeg ser ikke, hvordan han vil rime de to Synsmaader sammen. Jeg ser ikke andet, end at han opgiver en meget væsentlig Del af Folketingets Herredømme over Finansloven, som han selv anser for en betydelig med Folketingsparlamentarisme. Den højtærede Finansminister lod til at mene, at det var en besynderlig Opfattelse af mig, at han her havde gjort et Tilbagetog med Hensyn til Folketingsparlamentarismen. Den højtærede Finansminister vil imidlertid have lagt Mærke til, at dette Tilbagetog øjeblikkelig blev forstaaet og grebet af Højres Ordfører (Schovelin), idet denne straks sagde: Det er en rigtig Fortolkning af Parlamentarismen. Og den højtærede Finansminister kan være sikker paa, at naar han kommer i Strid med Landstinget om den ene eller den anden Del af Finansloven, vil han oppe i Landstinget møde den Opfattelse, han her har gjort gældende, og han vil staa meget svækket paa dette Punkt. Selv om derfor den højtærede Finansminister nu bagefter søger at svække disse Udtalelser, han her har fremsat, ved at sige det, som det synes mig ganske selvmodsigende, at han intet opgiver af Folketingets Herredømme over Finansloven derved, saa har han alligevel